

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

D I R E C T O R : C I R U E C O N O M U

Licențiat în drept din Paris, Procuror-General la Înalta Curte de Casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România . . . . . 40 lei
 6 luni . . . . . 20 „
 3 luni . . . . . 10 „
 Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
 sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația

București, CALEA RAHOVEI—5

Lângă Palatul Justiției

TELEFON № 16/98

S'a terminat de imprimat și s'a început punerea în vânzare a marelui și utilului lucrări: *Repertoriul general de jurisprudență Română a Înaltei Curți de Casație (1862—1906)* de d-l I. C. Barozzi.

Lucrarea completează cuprinde patru mari volume și costă lei 60 broșate, adică 15 lei fie-care volum.

Cine dorește a le poseda elegant legate aceste patru volume plătește în plus: 8 lei legătura în pânză; 12 lei cu piele la cotor și 14 lei cu piele peste tot flexibil.

S U M A R

SISTEMUL PARANTELELOR, ca mod de devoluțiune a succesiunii ab-intestat de d-l Const. N. Georgescu.

JURISPRUDENȚA:

Curtea de Casație, s. II. Preotul G. Dobrescu recurs corecțional;

Idem, s. III: Fabrica de bere „Azuga” cu Ministerul de finanțe;

Idem: Al. Sattfeld cu Primăria Capitalei;

Tribunalul județului Fălciu: Lucien Dahar cu Profira M. Sturza;

Judecătoria ocolului Pucști: Steriana Hâncu cu Gh. Toma.

SISTEMUL PARANTELELOR

Ca mod de devoluțiune a succesiunii ab-intestat
 (Studiu de drept civil comparat)

PRIMA PARTE

I N T R O D U C E R E

Față de sistemul «ordinelor și gradelor», ca mod de devoluțiune a succesiunii ab-intestat, pe care îl găsim în legislațiile țărilor latine și cari au păstrat mai mult sau mai puțin tradiția romană, există un alt sistem așa numitul sistem al Parantelelor, care ocupă azi un loc foarte important în legislațiile multor țări din Europa, începând cu Germania.

E un studiu pe care ne încercăm să-l facem asupra unuia din punctele noului Cod civil german, rămas încă necercetate până acum în țara noastră.

Ca doctrină și mai ales din punctul de vedere al aplicațiilor echitabile ale numitului sistem, chestiunea prezintă mare importanță.

Vom face mai întâi un scurt istoric, căutând originea acestui sistem în timpurile cele mai îndepărtate ale istoriei dreptului german, cum și fazele prin cari el a trecut.

Vom trece apoi, după ce vom fi insistat mai mult în studiul nostru asupra dispozițiilor Codului civil german, în statele cari, după Germania, au adoptat în codicele lor principiul sistemului Parantelelor și-l vom studia cu oarecare detalii, dat fiind că aceste state nu s-au mulțumit a copia numai dispozițiunile Codului german, dar au luat în considerare și tradițiile lor naționale, vînd fiecare să facă o operă cât mai durabilă.

În fine, într-o scurtă privire vom vedea dacă sistemul Parantelelor corespunde sau nu concepțiunii moderne a devoluțiunii succesorale.

Să arătăm în scurt principiul sistemului Parantelelor.

În ce constă acest sistem?

O persoană moare fără să facă testament. Cine va veni la moștenire? Se pune dar imediat chestiunea devoluțiunii succesiunii ab-intestat. Două concepții diferite putem avea despre fundamentul devoluțiunii succesorale:

1°. Principiul afecțiunii prezumate, și

2°. Principiul legăturii de sînge (rudenia); să le examinăm pe fiecare în parte.

Cari persoane trebuie să fie moștenitori?

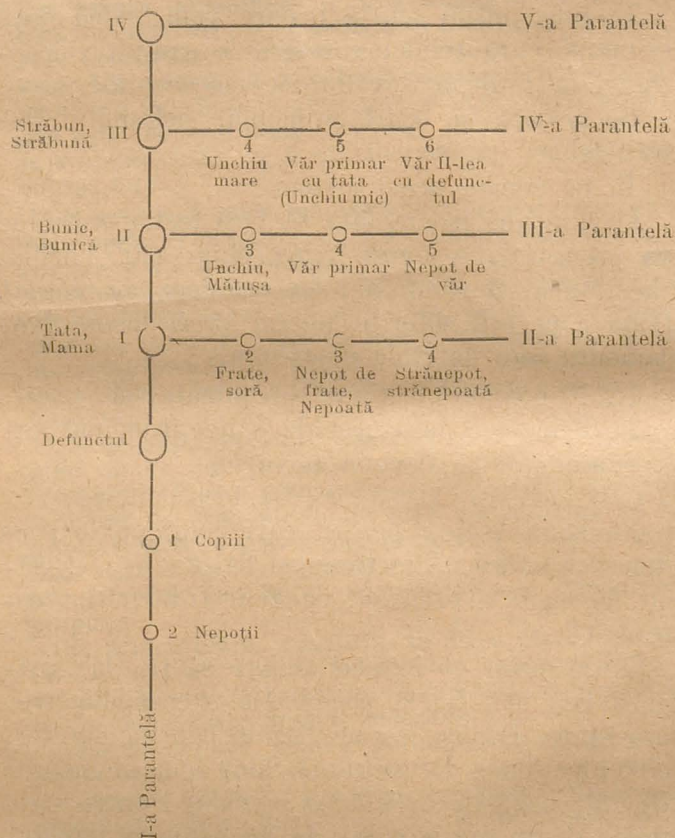
Nu sunt acelea pentru cari defunctul e presupus că a avut afecțiune și cărora le ar fi lăsat de sigur averea sa, dacă ar fi făcut un testament?

Succesiunea ab-intestat trebuie să fie dar imaginea cea mai fidelă posibilă a succesiunii testamentare. Dar pe ce ne bazăm pentru a determina afecțiunea defunctului? Sunt două elemente: coabitarea și proximitatea gradului. Printre toate rudele distingem o clasă de moștenitori formată de toți acei în intimitatea cărora a trăit defunctul, adică: copiii săi, părinții săi, frații și suro-

rile. Printre aceștia rațiunea recunoaște oarecare erarchie: copiii vor avea un loc mai privilegiat, ei fiind continuatorii persoanei defunctului. După ei vor veni *tatăl și muma*, apoi frații și surorile, etc. Dar coabitățiunea e o prezumție de afecțiune restrânsă, ea nu poate cuprinde decât un număr restrâns de rude. Pentru toți acei cari n'au trăit în intimitatea defunctului, trebuie să stabilim un alt criteriu de afecțiune: *Proximitatea gradului*. Cel mai apropiat în *grad* va fi presupus că, pentru el, defunctul a avut mai multă afecțiune. Ajungem astfel, la un sistem de devoluțiune zis sistemul *ordinelor și gradelor*, sistemul țărilor neolatine (Cart. III, Tit. I, Cap. 3, C. civ.). Dar nu acesta e cel care vine întâiul în evoluțiunea dreptului, căci el implică o civilizație mai înaintată, o cultură morală și socială destul de dezvoltată. Un alt sistem a precedat acestuia, acel fundat pe *legătura de sânge* de care vorbiam la început și care a primit numele de *sistemul Parantelor*.

«Înțelegem prin *Parantelă* (*parantela, parantilla*) «grupul persoanelor unite unele cu altele prin «faptul atașării lor de acelaș autor comun»¹⁾. Astfel, în schema alăturată, luând ca punct de plecare o persoană determinată, prima Parantelă va fi formată de această persoană și descendenții ei, a doua parantelă de tatăl și muma și descendenții lor, și așa mai departe.

După cum se vede urmăm ramificațiunile arborelui genealogic, neputând sui la ramurile mai depărtate (mai de sus) decât după ce am parcurs pe cele de jos; de unde principiul următor care rezumă tot acest sistem de devoluțiune a succesiunilor:

«Parantela mai apropiată exclude pe cea mai depărtată, adică succesiunea nu e deferită Parantelei următoare decât dacă nu mai există nici un reprezentant în Parantela precedentă», de ex.: strănepotul din a 2-a Parantelă, exclude dela moștenire pe bunicul care face parte din a 3-a Parantelă (vezi schema). Dar cum se determină în fiecare Parantelă ordinea succesiunilor? Două soluțiuni sunt posibile: *sau să decidem proximitatea gradului în fiecare Parantelă* (Linealgradualordnung) sau să admitem *un drept de reprezentățiune indefinit* (Linealordnung).

Din aceste două concepții, prima e cea mai veche. O întâlnim la popoarele primitive la cari reprezentățiunea eră necunoscută. A doua concepție e modernă, nu o întâlnim înainte de sec. XVIII. Ea este produsul școalei dreptului natural și corespunde tendințelor politice și sociale ale epocii care a născut-o. Astfel expus sistemul Parantelor, el va face obiectul studiului nostru. Originele acestui sistem le găsim în timpurile cele mai îndepărtate ale istoriei dreptului germanic.

CAPITOLUL I

Sistemul Parantelor în trecut

In Evul mediu.—Originele dreptului succesoral germanic sunt și azi puțin clare cu toate cercetările făcute.

Cu toate acestea s'au putut stabili două puncte:

I. Dreptul de succesiune îl găsim la început numai asupra mobilelor; posesiunea pământului trecea fiilor, iar în lipsa acestora se întorcea *comunității satului* din care făcuse parte defunctul (Dorfgenossenschaft).

Notă.—Comunitatea satului a fost precedată, ca proprietară a pământului, de *comunitatea familiei* (Sippe), care este primul grup social pe care îl întâlnim la Germani (Vezi Brunner Deutsche Rechtsgeschichte).

II. Dreptul succesoral germanic are punctul său de plecare în comunitatea formată de membrii casei (I Haus-genossenschaft). Tocmai mai târziu el se întinde la familia întreagă în sensul larg al cuvântului, adică la toate persoanele unite cu defunctul prin rudenie, prin legătura de sânge (II Magschaft, Sippe). Este evident că în acest timp, și sub acest regim, d'abia dacă se vorbește de un drept de succesiune, astfel că moartea unuia din membrii casei nu dădea naștere decât la un fel de sporire în profitul altor membri aparținând comunității familiare. Un adevărat drept de succesiune nu și-a putut face apariția decât

¹⁾ Vezi: André Fliniaux, Thèse de doctorat.

toemai târziu, când s'a putut degaja noțiunea proprietății individuale în mijlocul familiei.

La Germani această noțiune nu apare decât când se reuși să se înlăture obstacolul ce l'opunea de o parte comunitatea membrilor casei (Hausgenossenschaft) și pe de altă parte proprietatea colectivă a membrilor *Sippe*, care se continuă, se transformă apoi în proprietatea colectivă a membrilor satului (III Dorfgenossenschaft).

Când începu însă să se degajeze acea noțiune a proprietății individuale, aceasta fu relativ la lucrurile mobile; această noțiune nu se întinse și asupra imobilelor decât când ele deveniră susceptibile de proprietate privată; or, acest caracter îl câștigă foarte greu în materie imobiliară, din cauza lungii durate a proprietății colective a satului. Când *Sippe* fu înlocuită prin Dorfgenossenschaft, un cerc de moștenitori mai larg se dezvoltă. Cu timpul, când această comunitate s'a fracționat în generațiuni succesive, aceste generațiuni sau Parantele cuprindeau persoanele având același autor comun. Cum se determinau în aceste Parantele ruda mai apropiată și cum se deferea succesiunea? Cine venea la moștenire? Acele persoane, cari aparțineau unei parantele a cărui autor comun era mai aproape de defunct. Proximitatea Parantelei era ceea ce decidea între doi moștenitori și nu ea în dreptul roman, proximitatea gradului. În loc de a calcula ca la Romani numărul generațiunilor între fiecare moștenitor și defunct, se calcula numărul generațiunilor între defunct și autorul comun al fiecărei Parantele. Astfel calculau Germanii.

Mayer e cel dintâi care a elaborat teoria și i-a dat o formă definitivă, găsind fundamentul devoluțiunii în comunitatea de sânge ce există între mai multe persoane.

«Wer mein Blut hat ist auch mein Erbe».

Dreptul cutumiar. — Urmând evoluțiunea acestui sistem în dreptul cutumiar german găsim vorbindu-se de acest sistem în *Sachsenspiegel*, cea mai veche carte de drept german din Evul mediu, scrisă între anii 1198—1235 de un călugăr numit *Eike*. În dreptul cutumiar anglo-normand, în cutumele engleze din sec. XII și XIII de o parte, și de altă parte în cutumele Normandiei și Breitaniei, găsim clar formulat principiul Parantelelor²⁾.

Urme din sistemul Parantelelor găsim și în dreptul cutumiar francez, într-un grup important constituit de cutumele din *Maine, Anjou, Perche, Poitou, Auvergne și Touraine*, dar mai ales în cutumele din *Maine și Anjou*, cari sunt cele mai interesante. Căutând astfel urmele sistemului ce

il studiem, în cursul Evului mediu, ajungem la epoca renașterii dreptului roman, care reprezintă o fază importantă în istoricul acestui sistem. În secolul XVI dreptul lui Justinian fu aplicat în Germania, când în 1495 o ordonanță obligă pe judecătorii Camerei imperiale de justiție să judece după prescripțiunile romane. Vedem atunci apărând un nou sistem al *Novelelor*, pe care îl aducea dreptul roman bazat pe afecțiunea prezumată a defunctului și împărțind pe moștenitori în ordine. O luptă teribilă se angajă între cele două sisteme în cursul căreia vechiul sistem, existând de atâta timp, al Parantelelor, era cât pe aci să dispară.

Dreptul roman aducea principii cu totul noi și în opozițiune cu vechile reguli ale dreptului succesoral german. Sistemul roman aducea cu *Novela 118*, dreptul de reprezentațiune necunoscut până atunci și din acest punct de vedere era cu mult superior sistemului germanic, căruia era necunoscut «*Eintrittsrecht*» (drept de reprezentațiune). Cu toate acestea sistemul Parantelelor a rezistat, și în secolul XIX reînvie, căci în Austria, unde el a fost totdeauna aplicat în Tyrol, găsește consacrarea sa oficială în codul austriac din 1811.

(Va urma)

Const. N. Georgescu
Licențiat în Drept

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența de la 20 Maiu 1908

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Preotul C. Dobrescu, recurs corecțional

Divergență. — Judecarea ei cu completul prevăzut de lege. — Dacă cu ocazia judecării, judecătorii pot să revie asupra părerii lor adoptând o a treia părere, cu majoritatea cerută de lege. — (Art. 117 din Proced. civilă).

După art. 117 din Proced. civilă, în caz de ivire a unei divergențe de opinii, judecătorii pot reveni asupra părerilor lor cu ocazia celei din urmă judecăți.

Prin urmare, nu se poate cere casarea unei deciziuni pe motiv că la judecarea divergenței s'a adoptat o a treia părere cu majoritatea de voturi cerută de lege.

Decizia 1.067/908. — Respins recursul făcut de Preotul C. Dobrescu, contra deciziunii No. 56/908, a Curții de apel București, s. III.

Curtea,

Ascultând pe d-nii avocați P. Poni și Lahovari, în dezvoltarea motivelor de casare, și

Pe d-l procuror St. Stătescu, în concluziuni.

Deliberând,

Asupra motivului I de casare :

«Exces de putere și violarea art. 117 și 333 din Proced. civilă. Prin jurnalul No. 4.292/907 se constată că asupra apelului făcut de mine în privirea sentinței cu No. 650/907 a Trib. Vlașca, Curtea a făcut divergență, doi d-ni consilieri fiind de părere a nu se aplica art. 239 din Codul penal, cu 100 lei amendă, iar unul fiind de părere că, în lipsă de probe, să fie achitat. Cu toate că în ziua fixată pentru cercetarea divergenței, judecătorii aveau a se pronunța numai asupra părerilor căzute în divergență și nu puteau adopta o a treia pă-

2) Vezi: Brunner, Das Anglo-Normandische Erbfolgesystem,

rere, totuși Curtea, prin deciziunea sa, mă condamnă la 300 lei amendă».

Având în vedere că, după art. 117 din Proced. civilă, în caz de ivire a unei divergențe de opinii, judecătorii vor putea reveni asupra părerilor lor cu ocazia cea din urmă judecăți :

Că, de aceea, și într-o cât judecătorii nu sunt legați prin păreri lor, nu se poate cere casarea deciziunii, pe motiv că atunci când s'a completat Curtea pentru a hotărî asupra divergenței, s'a adoptat o a treia părere cu majoritatea de voturi cerută de lege ;

Că, de aceea, motivul este nefondat ;

Asupra motivului II :

«Exces de putere și nemotivare, prin faptul că Curtea imi înalătură depunerile martorilor propuși de mine și nu discută actele ce prezentăm și cu cari dovedeam neintemeiată plângerea reclamantului».

Având în vedere că motivul acesta se referă la chestiuni de fapt, cari scapă de sub controlul Curții de casație ;

Pentru aceste motive, de acord cu d-l procuror, Curtea respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența dela 19 Maiu 1908

Președenția D-lui G. P. PETRESCU, Președinte

Fabrica de bere «Azuga» cu Ministerul de finanțe

Legea de urmărire. — Obligația legală a chiriașului de a reține din chirie sumele datorite ca impozit fonciar.

Dacă chiriașul este obligat a reține și pentru fondașul rămas neplătit din timpul chiriașului anterior. — Soluție negativă. (Art. 5 din Legea de urmărire).

Conform art. 5 din Legea de urmărire, arendașii și chiriașii sunt datori de a popri la dâșii și a plăti impozitele pentru proprietățile ce țin în arendă sau cu chirie numai pe timpul dela începere și până la sfârșitul deținerii acelei proprietăți.

Rezultă, dar, din textul acestei dispozițiuni că chiriașii trebuie să aibă grija de a reține sumele datorite ca impozit pe timpul viitor dela începerea închirierii, iar nu și pentru impozitele datorite din timpul fostului chiriaș.

Deciziunea 117/908. — Casată, sentința Tribunalului Vlașca No. 485/906, în urma recursului făcut de Fabrica de bere «Azuga», în proces cu Ministerul finanțelor.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Miculescu, din partea recurentei, în desvoltarea motivelor de casare ;

Pe d-l avocat C. Marinescu, din partea intimatului, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului al II-lea de casare :

«Violarea art. 4 din Legea de urmărire.

«Tribunalul interpretează greșit acest text de lege, care obligă într-adevăr pe chiriaș a plăti impozitele ce va datora proprietatea la termenele fixate prin Legea de urmărire, dar care nu obligă de loc pe chiriaș, la luarea cu chirie a unui imobil, a plăti toate datoriile trecute ale aceluia imobil, datorii ce n'au fost încasate din vina funcționarilor Administrației financiare».

Având în vedere sentința Tribunalului Vlașca No. 487/906, ce este supusă recursului ;

Având în vedere că din această sentință rezultă următoarele :

Că fabrica de bere «Azuga», recurenta de astăzi, a luat cu chirie imobilul din strada Principele Nicolae No. 10, din Giurgiu, proprietatea lui Pandele Pieleanu, pe timp de un an, începător dela 15 Iulie 1906, cu preț de 600 lei pe an ;

Că numitul proprietar datorând funciarul pe trecut pentru imobilul închiriat, controlorul fiscal, cu procesul-verbal de urmărire No. 276 din 5 Octombrie 1906, sechestrează mai multe obiecte ale fabricii chiriase ;

Că numita fabrică a consemnat suma de 465 lei, 20 bani, care reprezintă fondașul datorit de proprietar, și a făcut contestație la Administrația financiară, care i-a respins-o ;

Că, făcând apel, a susținut înaintea tribunalului că chiriașul nu e dator să plătească funciarul datorit de proprietar pe trecut, ci numai dela data când a închiriat imobilul ;

Că, respingându-i-se și apelul, fabrica «Azuga» a făcut recursul ce este a se judeca ;

Considerând că rezultă clar din textul și sensul art. 5 din Legea pentru urmărire, că arendașii și chiriașii sunt datori de a popri la sine-le și a plăti impozitele pentru proprietățile ce țin în arendă sau chirie numai pe timpul dela începerea și până la sfârșitul deținerii acelei proprietăți, căci prin citatul articol nu se zice că arendașii și chiriașii trebuie să aibă grija de a plăti impozitele datorite, ci acele ce va datora proprietatea, adică pe timpul viitor dela începerea arendării sau a închirierii ;

Considerând că acest înțeles al legii se mai completează și prin ultima parte a citatului art. 5, prin care se prevede că stăpânii de prăvălii sau de orice alte stabilimente de comerț și de industrie sunt, de asemenea, datori de a plăti contribuțiunile ce vor datora lucrătorii, călăile și servitorii ce-i dețin numai pe timpul cât se găsesc în serviciu, iar nu orice alte contribuțiuni ce aceia ar datora din timpul trecut ;

Considerând că tribunalul, prin sentința atacată cu recurs, îndatorând pe recurenta fabrică de bere «Azuga» de a plăti impozitele datorite pentru proprietatea închiriată dela d-l Pieleanu, din Giurgiu, pe timpul anterior acelor închirieri, a făcut o greșită aplicațiune a citatului art. 5 și astfel, motivul de casare este fondat și sentința tribunalului urmează de a se casa fără să mai fie necesitate de a se mai discuta celelalte motive ce s'au invocat.

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc.

Audiența dela 19 Maiu 1908

Președenția D-lui G. P. PETRESCU, Președinte

Al. Sattfeld cu Primăria Capitalei

Contencios administrativ. — Refuzul primăriei de a autoriza reparația unei mori, pe motiv că există proces pendinte la instanțele ordinare pentru desființarea acelei mori. — Moară pe malul Dâmboviței. — Competința Contenciosului administrativ de a judeca ilegalitatea refuzului. — (Art. 4, lit. j, alin. III din Legea Curții de Casație din 1905).

Art. 4, litera j, alin. III din Legea pentru reorganizarea Curții de Casație prevede că oricine poate reclama acestei instanțe, constituită ca Contencios administrativ în contra deciziunilor primăriilor prin cari i s'ar respinge o cerere făcută în cazurile art. 54 din Legea pentru organizarea comunelor urbane adică de a i se da autorizația necesară pentru construcțiuni sau reparațiuni de edificii.

Această dispozițiune a legii, prevăzând într'un mod general cererile ce tind la anularea unui act administrativ ce violează prin exces de putere un drept patrimonial, nu

se poate tăgădui dreptul de recurs la Contencios, sub cuvânt că acele fapte sunt în discuțiunea unei alte instanțe de judecată. În adevăr, înființarea Contenciosului administrativ fiind făcută pentru garantarea drepturilor particularilor în contra încălcărilor autorităților administrative, ar fi în contra spiritului general al Legii și ar fi să se micșoreze garanțiile de ordin politic și administrativ, ce această lege a voit să asigure cetățenilor, dacă i-am sustrage acestei instanțe toate acele acte cari, fie în mod incidental, fie direct, ar putea fi puse și în discuțiunea instanțelor judecătorești ordinare.

În acest scop trebuie a se face o distincțiune și anume că atunci când partea lezată printr'un act administrativ, ce se pretinde a fi ilegal, ar putea obține satisfacție exercitând o acțiune directă înaintea instanțelor judiciare, atunci recursul la Contenciosul administrativ nu poate fi considerat decât ca un recurs de o natură cu totul deosebită care ar trebui să statueze asupra cererii spre a lipsi de efect măsura administrativă, fără însă a se preocupa sau a atinge fondul dreptului în sine, fond care face obiectul judecării instanțelor judecătorești înaintea cărora este dedus.

Așa dar, refuzul primăriei de a autoriza reparația radicală a unei mori nu poate fi justificat dinaintea Contenciosului administrativ pe dispozițiunile Legii din 1865 pentru desființarea morilor de pe râul Dâmbovița, când această chestiune este deja deferită tribunalelor ordinare unde primăria a intentat proces civil pentru desființarea acelei mori, proces ce este încă pendent. Singura soluție legală în asemenea caz, este de a se menține starea de drept în care se găsește moara, până când instanțele judecătorești vor tranșa litigiul în mod definitiv așa că autorizarea de reparații nu poate fi refuzată de primărie.

Deciziunea 113/908. — Admis recursul făcut de Al. Sattfeld contra refuzului Primăriei Capitalei de a-i acorda autorizație pentru reparațiuni radicale la moara sa «Ciurelu».

Curtea,

Ascultând pe d-nii avocați Antonescu și Cernea, din partea recurentului, în susținerea motivelor invocate;

Pe d-nii avocați Elefteriu și Bălăcescu, în combateri;

Deliberând,

Având în vedere recursul făcut de Al. Sattfeld, în contra deciziunii Primăriei Capitalei, prin care i se respinge cererea de a i se permite reclădirea morii Ciurel, proprietate a sa din com. București, suburbia Grozăvești, care i-a fost distrusă în urma unui incendiu;

Având în vedere că din actele prezentate de părți și din desbaterile urmate înaintea Curții, se constată că Primăria Capitalei, atât personal cât și ca mandatară a Ministerului de lucrări publice, încă din anul 1888 a făcut proces autorului recurentului cerînd, pe temeiul Legii din 1865, desființarea acestei mori, ca fiind așezată pe malul râului Dâmbovița. Tribunalul Ilfov a respins această acțiune a primăriei și azi afacerea este pendentă înaintea Curții de apel, în urma apelului acesteia; că la 30 Septembrie 1907 un incendiu distrugând o parte din clădirile dela moara Ciurel, recurentul Sattfeld a cerut Primăriei Capitalei să-i dea autorizațiune de a face reparațiuni radicale spre a putea pune moara în funcțiune; că primăria i-a refuzat această cerere pe motiv că se află în proces cu recurentul, asupra dreptului de a exercita al morii; iar în instanță primăria a mai obiectat că acest refuz și-l bazează și pe Legea din 1865, art. 2 și 6; că din această cauză recurentul, pe temeiul art. 5, alin. j. din legea de organizare a Inaltei Curți de casație și justiție, și pentru violarea art. 54 din Legea de organizare a comunelor urbane a făcut recursul de față în contra încheierii primăriei prin care i se refuză autorizațiunea cerută;

Având în vedere că Primăria Capitalei obiectează

cum că Curtea de casație, ca instanță de Contencios administrativ, nu poate judeca recursul de față, deoarece fondul litigiului este deja deferit instanțelor judiciare, litigiu care a primit deja o soluțiune la prima instanță, căci în acest caz se pretinde că s'ar viola principiul constituțional al separațiunii și independenței puterilor în Stat, dându-se în același timp naștere și la conflicte și contradicțiuni de hotărîri; că chiar dacă ar fi competentă crede că este legal refuzul pe motivul că este deja pendent proces asupra fondului; iar în al doilea rând susține că refuzul său se bazează și pe dispozițiunile art. 2 și 6 din Legea dela 1865, relativă la desființarea morilor de pe râul Dâmbovița;

Considerând că art. 4, litera j, din alin III din legea pentru organizarea Curții de casație și justiție prevede că oricine poate reclama acestei instanțe, constituită ca instanță de Contencios administrativ, în contra deciziunilor primăriilor prin cari i s'ar respinge o cerere făcută în cazurile art. 54 din Legea pentru organizarea comunelor urbane, adică de a i se da autorizația necesară pentru construcțiuni sau reparațiuni de edificii;

Considerând că această dispozițiune a legii prevăzând în mod general cererile cari tind la anularea unui atare act administrativ, care act, dat prin exces de putere, violează un drept patrimonial, rezultă că nu este legal a distinge acolo unde legea nu distinge și de a interzice prin urmare, în mod general, recursul înaintea Contenciosului administrativ oricâteori a celeași fapte pot fi discutate, sau că sunt deja în discuțiunea unei alte instanțe de judecată;

Că, afară de aceasta, înființarea Contenciosului administrativ, după cum rezultă din expunerea de motive și din întreaga sa organizare fiind făcută pentru garantarea drepturilor particularilor în contra încălcărilor autorităților administrative, ar fi în contra acestui spirit general al legii și s'ar micșora garanțiile de ordin politic și administrativ ce această lege a voit să asigure cetățenilor, dacă i-am sustrage acestei instanțe, judecătoare suverană a legalităților actelor administrative, toate acele acte cari, fie în mod incidental, fie direct, ar putea fi puse în discuțiunea și a instanțelor judecătorești;

Considerând însă că pentru a nu atinge principiul constituțional al separațiunii și independenței puterilor în Stat pe de o parte iar pe de alta pentru a nu micșora atribuțiunile legale ale Contenciosului administrativ și a-l pune în pozițiune să-și exercite dreptul său de control, ca instanță superioară administrativă, spre a nu lăsa dezarmat pe un cetățean față de un act de refuz care ar constitui din partea autorității administrative un adevărat exces de putere, urmează a face o distincțiune și anume că recursul înaintea Contenciosului administrativ atunci când partea lezată printr'un act administrativ, care s'ar pretinde izbit de ilegalitate, ar putea obține satisfacție exercitând o acțiune directă înaintea instanțelor judiciare, atunci el nu poate fi considerat decât ca un recurs de o natură cu totul deosebită care ar trebui să statueze asupra cererii, spre a lipsi de efect măsura administrativă fără însă a se preocupa sau a atinge fondul dreptului în sine, fond care face obiectul judecării instanțelor judecătorești înaintea cărora este dedus;

Că, astfel fiind, în speță, Contenciosul administrativ este competente a se ocupa de recursul făcut de Sattfeld, dar întru atâta întru cât să nu se atingă sau să prejudece fondul dreptului sau al litigiului deja deferit instanțelor judecătorești;

Având în vedere că Primăria Capitalei refuză de a da recurentului autorizarea de a reclădi și repara moara sa dela Ciurel, pe motiv că există proces pendent relativ la dreptul însuș de a exista al morii;

Având în vedere că acest refuz nu este justificat, căci prin autorizațiunea ce s'ar da, nu s'ar prejudeca fondul dreptului deferit instanțelor judecătorești, ba, din contra, prin acest refuz ajunge ca primăria singură și

în mod indirect să rezolve litigiul în favoarea ei, ceea ce este un adevărat exces de putere ;

Având în vedere că refuzul primăriei, bazat pe dispozițiunile legii dela 1865 pentru desființarea morilor de pe râul Dâmboviței, și el nu poate fi ținut în seamă și nici discutat de Contenciosul administrativ, fiind deja deferit instanțelor judecătorești și, ca atare, singure competente a decide ;

Că soluția legală, dar, se impune menținerea stării de drept în care se găsea moara înainte de incendiu până ce instanțele judecătorești vor tranșa litigiul în mod definitiv ;

Că astfel, primăria ne având un motiv legal de a refuza autorizarea cerută, recursul lui Sattfeld este fondat și cată a se admite.

Pentru aceste motive, Curtea admite, etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI FĂLCIU

Audiența dela 9 Maiu 1908

Președenția D-lui I. GAVRILESCU, Președinte

Lucien Dahor cu Profira M. Sturza

Sentința No. 85

Contract matrimonial. — Nefacerea lui la tribunalul domiciliului soțului și netranscrierea lui înainte de căsătorie. — Nulitatea unui asemenea act.

Donățiune. — Cine poate cere dela donatoare executarea donățiunii. — (Art. 708 și 710 Proc. civilă și articolul 1228 din Cod. civil).

1. Conform art. 708 și 710 din Proc. civilă și art. 1228 din Cod. civil, contractul matrimonial are a fi făcut la tribunalul domiciliului bărbatului, iar transcrierea lui are a fi făcută înainte de celebrarea căsătoriei și ambele aceste formalități trebuiesc observate sub pedeapsă de nulitate.

Prin urmare, un contract matrimonial făcut cu neobservarea acestor formalități este considerat ca neexistent, iar cererea de a se lua inscripțiune ipotecară pentru asigurarea dotei făcută pe temeiul unui asemenea act este nefondată.

2. Numai donatricea este în drept a cere executarea unei donățiuni cu care a fost gratificată de către donatoare, iar nu și altă persoană, precum ar fi soțul donatricei.

Tribunalul.

Având în vedere cererea înregistrată sub No. 6485 din 1908, prin care d-l Lucien Dahor, ca uzufructuar legal al averii soției sale Felicia, chiamă în judecată pe d-na Profira M. Sturza, proprietară, domiciliată în comuna Bohotin jud. Fălciu, ca, în baza contractului matrimonial autentificat de Tribunalul Iași s. III-a sub No. 420/908, să se vadă obligată a înscrie ipoteca asupra moșiilor sale, Bohotin din jud. Fălciu și moara Domnească din jud. Vaslui, pentru asigurarea sumei de 200.000 lei ce a constituit dotă ficei sale Felicia la căsătoria lor ;

Având în vedere actele aflate la dosar, susținerile părților, cum și notele de concluziuni în cauză ;

Având în vedere că din toate acestea se constată următoarele :

D-na Profira Sturza la 16 Februarie 1908, în vederea proiectului de căsătorie a ficei sale Felicia cu L. Dahor, îi constituie ca dotă suma de 200000 lei în numerar, cu obligație a o răspunde la 1 Septembrie 1908 și care sumă o asigură ca ipotecă în moșiile sale Bohotin din județul Fălciu și moara Domnească din jud. Vaslui dar care ipotecă de fapt nu s'a înscris încă în baza acestui contract matrimonial, d-l L. Dahor, cere ca judecătorește d-na P. Sturza să fie obligată a asigura dotă de 200000 lei, constituită în favoarea ficei sale Felicia luându-se inscripție ipotecară asupra sus ziselor moși. până la concurența acelei sume ;

Considerând că contractul matrimonial e un act solemn pentru existența căruia legiuitorul a edictat o sumă de măsuri și formalități în disprețul cărora actul numai are ființă, e neexistent ;

Că între aceste formalități ce trebuiesc îndeplinite înaintea celebrării căsătoriei, sub pedeapsă de nulitate, conform art. 1228 din Cod. civil, combinat cu art. 708 și 710 din Proc. civilă, sunt : autentificarea și transcrierea actului dotal într'un registru special la tribunalul domiciliului bărbatului ;

Considerând că nu se poate susține cu succes că autentificarea făcută de Tribunalul Iași s. III-a ar fi valabilă, de oarece, în materie de autentificare, orice tribunal ar fi competent, căci dacă, conform art. 1 din legea pentru autentificare, autoritățile competente a autentifica actele sunt în primul rând tribunalele de județ în mod general și fără restricțiune, totuși, din chiar redacțiunea acestui articol reiese că legiuitorul a privit în mod general competența tribunalelor, fără a exclude cazurile în cari anumite tribunale, pentru anumite acte, sunt singurele competente a le da autenticitatea legală ;

Că, într'u cât reclamantul făcându-și alegere de domiciliu pentru contractul matrimonial în com. Bohotin, autentificarea, potrivit art. 1228 din Cod. civ. și art. 708 și 710 din Proc. civilă, trebuie să se facă, sub pedeapsă de nulitate la tribunalul domiciliului, adică la Tribunalul Fălciu singurul competent în speță ;

Că, în ce privește cererea reclamantului de a i se admite eventual martori pentru a dovedi că alegerea de domiciliu, făcută în comuna Bohotin, a fost numai ocazională, dar de fapt a avut și are domiciliu în Iași, cată a se respinge ca neadmisibilă de oarece reclamantul făcându-și singur alegere de domiciliu în com. Bohotin pentru a putea încheia contractul matrimonial pe când de fapt domiciliu în Iași, a contravenit însuși legii cu rea credință, și a profita acum de acest fapt este a-i încuviința dreptul de a uza de propria sa călcare de lege ;

Considerând că transcrierea contractului matrimonial înainte de celebrarea căsătoriei, potrivit art. 710 din Proc. civilă, e o transcriere cu totul specială, pe care legiuitorul o cere sub pedeapsă de nulitate pentru chiar existența raportului între părțile contractante, căci, în ceea ce privește terțiile persoane pentru ocrotirea intereselor lor, legiuitorul a prevăzut în art. 712 din Proc. civilă dispozițiunea că în cazul când dota cuprinde nemisțătoare, actul se transcrie și prin tribunalul locului unde sunt așezate ;

Că, în speță, nefăcându-se transcrierea conform principiilor mai sus expuse și din acest punct de vedere contractul matrimonial urmează a se privi ca fără ființă ;

Că, prin urmare, autentificarea actului nefiind făcută la tribunalul domiciliului bărbatului, iar transcrierea lui neavând loc înainte de celebrarea căsătoriei, aceste formalități legiuitorul cerându-le *ad solemnitatem*, contractul matrimonial cată a se declara ca nexistent ;

Că, așa fiind, într'u cât cererea de a se lua inscripțiunea ipotecară pentru asigurarea dotei fiind făcută pe temeiul unui contract neexistent, urmează a se respinge ca nefondată ;

În ce privește ipoteza pusă de reclamant a se considera actul ca donăție, în caz când n'ar întruni toate elementele esențiale pentru existența contractului matrimonial, într'u cât adevărata donatrice e fica ei Felicia, soția reclamantului, pe care d-na Sturza a înțeles a o gratifica, e singură în drept a cere executarea donăției, așa că cererea și din acest punct de vedere urmează a se respinge ca fiind făcută fără calitate ;

Pentru aceste motive, redactate de d-l supleant, respinge, etc.

(ss) I. M. Gavrilăscu, M. Brăileanu.

Osebită părere :

Având în vedere faptele următoare :

Lucien Dahor și pe atunci d-șoara Felicia Sturza

convin să se căsătorească. În vederea înlesnirii vieții lor conjugale, potrivit cu starea socială căreia aparțin, d-na Profira Sturza dotează pe fiica sa Felicia cu suma de 200.000 lei. Această sumă d-na Sturza se obligă să o numere soțului în ziua de 1 Septembrie a. c. și se îndatorește să constituie o ipotecă echivalentă, pentru asigurarea ei, în moșiile Bohotin din județul Fălciu și Moara Domnească din județul Vaslui (act dotal autentificat sub No. 429/908 a Tribunalului Iași s. III-a). D-na Sturza, dacă nu refuză formal, întârzie învederat să înregistreze ipoteca, ceea ce n-o împiedică însă să institue ipotecă în favoarea altor creditori ;

Lucien Dahor cere pe calea justiției înscrierea, d-na Sturza consideră actul dotal juridicește nul. Majoritatea tribunalului se rostește în favoarea sa socotind din contră actul dotal juridicește valabil ;

Având în vedere dispozițiunile art. 1228 din Cod. civil și art. 710 Proc. civilă ;

Având în vedere că actul dotal e un act solemn ; că, trebuie să se încheie în formă autentică și înainte de celebrarea căsătoriei ; că nulitatea prescrisă de art. 1228 Cod. civil privește exclusiv momentul întocmirii convențiunii matrimoniale, întru cât legiuitorul a înțeles să imprime un caracter de imutabilitate unor atari convențiuni ;

Că indicarea domiciliului unde să se autentifice actul dotal—art. 710 Pr. civilă—nu e o derogare dela legea autentificării actelor ; legiuitorul ar fi prevăzut o sancțiune dacă ar fi simțit nevoie inferioară de a cere o derogare ; că, în afară poate de motive de ordin secundar ; nu apare vreun motiv de ordin rațional superior care să determine anularea unui act dotal autentificat de un alt tribunal decât acel al domiciliului bărbatului ; că unica modificare adusă în procedura civilă nouă—art. 710—e adaosul expresiunii de autentificare și aceasta pentru a preciza că convențiunea matrimonială trebuie să fie autentică. (Vezi expunerea de motive a Codului de Proc. civilă, l. Cezărescu adnotat) ;

Că, prin urmare, e valabil un act dotal autentificat chiar de un alt tribunal decât acel al bărbatului—suficient să fie autentificat înainte de celebrarea căsătoriei—cum e în speța ce ne preocupă ;

Că, lipsa transcrierii actului dotal în registru special înainte de celebrarea căsătoriei nu infectează actul dotal, de oarece nu e o formalitate de esența actului și și ca atare poate fi împlinită și mai târziu, cum e iarăși în speța. (Vezi decizia Curții de casație s. I, No. 269/99, B. pag. 7897) ;

Că, de altfel, de această lipsă de transcriere nu se poate prevala d-na Sturza ; d-na a concurat la formarea actului.—Opozabilitatea lui decurge în contra sa de prin chiar dispozițiunile conținute și la cari d-na a convenit.

Pentru motivele expuse sunt de părere că actul dotal e valabil.

(s) Alexandru Mandrea.

Nota : Această sentință a fost reformată în sensul părerii minorității de către Curtea de apel Iași s. I—a prin decizia sa din 24 Iunie a. c.

JUDECĂTORIA OCOLULUI PUEȘTI (TUTOVA)

Audiența dela 9 Septembrie 1908

Steriana Hâncu cu Gh. Toma

Carte de judecată civilă No. 175

Dotă.—Avere dotală.—Dacă femeia are, pentru averea sa dotală, acțiune în contra deținătorilor și debitorilor.—(Art. 1242 din Codul civil).

Legiuitorul modern, pentru considerațiuni de ordin social și de ordin politic, a pus pe femeie

într-o situațiune de dependență și de subordonare aproape absolută față de soț, care e șeful asociației conjugale și reprezentantul exclusiv al intereselor ei, deci și singurul ocrotitor al acelor interese.

Din această idee primară, care e un principiu fundamental în organizarea căsătoriei, decurg ca corolare necesare toate decăderile de drepturi de cari e izbită femeia în timpul căsătoriei, incapacități, unele generale și comune tuturor regimurilor matrimoniale, altele speciale regimului dotal și cari sivesc ca regulator al lui și consistă în abandonare în mânele soțului a administrațiunii plenare a bunurilor dotale, de unde rezultă și dreptul exclusiv de a intenta și de a se apăra în toate acțiunile referitoare la acele bunuri.

Astfel, soțul singur și exclusiv poate intenta orice acțiune, fie relativă la lucruri mobile, fie petitorii sau posesorii, relativ la bunurile dotale, și soția nu poate avea această calitate nici chiar cu autorizarea soțului și nici chiar în cazuri urgente, când ar fi necesară o măsură de conservare ; și soțul exercitând aceste acțiuni în numele femeii, de aci rezultă consecința că hotărârile pronunțate față de bărbat, ca mandatar ad litem, constituiesc autoritate de lucru judecat și față de femeie.

Asupra acțiunii prin care Steriana Hâncu chiamă în judecată pe Gh. Toma din Puești, pentru revendicarea unui imobil situat în târgușorul Puești, cu megieșiile specificate în cererea introductivă și menționate în expunerea în fapt, evaluat la 800 lei, plus 300 lei, venitul pe 3 ani, și 400 lei daune, imobil ce i-a fost dat zestre de tatăl său ;

Văzând că de către pârît s'a cerut respingerea acțiunii ca neregulară, de oarece fiind vorba de un imobil dotal, acțiunea urma să fie intentată de soț, potrivit art. 1242 din Codul civil ;

Văzând că de către reclamantă s'a prezentat, odată cu acțiunea, actul dotal, autentificat de judecătoria ocolului Tulova la No. 18/901, în care se prevede și imobilul care face obiectul litigiului, deci cert e și e recunoscut de părți că imobilul e dotal ;

Văzând că, astfel fiind, chestiunea ce urmează a se rezolva este : dacă soția, pentru averea dotală, are acțiune în contra deținătorilor și debitorilor, sau dacă această acțiune aparține numai soțului ;

Văzând că discuțiunea provine din faptul, că deși în dreptul actual bărbatul nu devine proprietarul dotei, afară de anumite cazuri, ci numai uzufructuarul ei, totuși, potrivit textului art. 1242 din Codul civil, «el singur are drept de a urmări pe debitorii și pe deținătorii averii dotale, de a primi fructele și dobânzile și de a primi capitalurile». Aceasta fiind dispozițiunea legală, deși textul e clar și categoric, se pare că există o controversă asupra chestiunii, cel puțin distinsul profesor, d-l D. Alexandresco, menționează (vol. 8, pag. 212) că s'a găsit un autor care să susție că acțiunile petitorii aparțin femeii după cum s'a găsit un autor (Tropolong) care să susție că și în dreptul actual bărbatul e proprietarul dotei ;

Văzând că dacă e adevărat că, în ce privește regimul comunității bunurilor, în interpretare trebuie să se țină seamă de dreptul cutumiar francez, în ce privește re-

gimul dotal trebuie să se țină seamă de izvoarele dreptului roman, însă cu modificările pe cari le-a adus vechea jurisprudență și cari au intrat în dispozițiunile de text a codurilor actuale ;

Văzând că în dreptul roman, cel puțin până la legea Iulia, bărbatul era proprietarul dotei (*dominus dotis*) și aceasta printr-o subtilitate, printr-o ficțiune, căci femeia păstrează proprietatea naturală, putând a cere restituirea ei la desfacerea căsătoriei, soluțiune admisă și de vechea jurisprudență franceză. Astăzi acea soluție nu mai cadrează față cu textele din cod, în ce privește dreptul bărbatului asupra dotei, și care la noi e o continuare a legiurilor vechi, Caragea și Calimah, femeia rămânând proprietara zestrei, afară de câteva excepțiuni ;

Văzând că, după cele expuse, e chestiunea de a se ști ce calitate are soțul în raporturile lui cu bunurile dotele și cari sunt consecințele ce decurg din acest drept ;

Atât doctrina cât și jurisprudența sunt unanime a recunoaște că dreptul soțului e acela al unui uzufructuar, transformare care, spune Planiol, s'a făcut mai mult pe cale doctrinală decât prin reforme legislative, căci s'a văzut că aceasta era condiția ce rămânea soțului, de *dominium civile*, când soția păstra dreptul la restituirea dotei, iar bărbatul nu avea puțința să dispue de dânsa, stăpânire analoagă cu cea a uzufructuarului. De altfel, calitatea de uzufructuar a soțului are o nuanță particulară, *sui generis*, care explică consecințele ce decurg pentru soț ca drepturi, prin aceea că el nu e uzufructuarul obișnuit care uzează de uzufruct în beneficiul său exclusiv, ci și în beneficiul proprietarului, care e soția, cumulând prin aceasta calitatea de uzufructuar cu aceea de administrator (Fuzier-Herman, v. III, pag. 1195) ;

Văzând că aceasta fiind calitatea soțului, deși el, după cum am văzut, nu devine proprietarul dotei, rămâne însă cu dreptul exclusiv de a intenta, și ca corolar, necesar de a se apăra, trebuind a se introduce numai în contra sa toate acțiunile privitoare la bunurile dotale (Laurent, v. 23, pag. 270 ; Aubry et Rau, No. 5, p. 545) ;

Și dacă la romani această situațiune era explicabilă ca o consecință directă a ficțiunii care făcea din soț proprietarul dotei, în dreptul modern explicația rezidă într'un principiu mai general ;

În adevăr, legiuitorul modern, pentru considerațiuni, și de ordin social și de ordin politic, a pus pe femeie într-o situațiune de dependență și de subordonare aproape absolută față de soț, care e șeful asociației conjugale și reprezentantul exclusiv al intereselor ei, deci și singurul ocrotitor al acelor interese. Din această idee primară, care e un principiu fundamental în organizarea căsătoriei, decurg ca corolare necesare, toate decăderile de drepturi de cari e izbită femeia în timpul căsătoriei, incapacități, unele generale și comune tuturor regimurilor matrimoniale, altele speciale regimului dotal și cari servesc ca regulator al lui și consistă în abandonarea în mânele soțului a administrațiunii plene a bunurilor dotale, de unde rezultă și dreptul exclusiv de a intenta și de a se apăra în toate acțiunile referitoare la acele bunuri ;

Văzând că aceasta fiind situația de drept, soțul singur și exclusiv poate intenta orice acțiune, fie relativ la lucruri mobile, fie petitorii sau posesorii, relativ la bunurile dotale, și soția nu poate avea această calitate, nici cu autorizarea soțului și nici chiar în cazuri urgente, când ar fi necesară o măsură de conservare ; iar soțul exercită aceste acțiuni în numele femeii, de unde rezultă consecința că hotărârile pronunțate față de bărbat, ca față de un mandatar *ad litem*, constituiesc autoritate de lucru judecat și față de femeie. În acest sens e întreaga doctrină și jurisprudență ;

E adevărat că la acest principiu se consideră ca o derogare faptul că într-o acțiune de partaj a unui imobil dotal, într-o urmărire imobiliară, sau în caz de ex-

propiere pentru utilitate publică, femeia trebuie să fie citată alături de soț ; dar s'a remarcat că în aceste cazuri e mai mult vorba de o înstrăinare, decât de o acțiune propriu zisă ;

Văzând că față de această situațiune creată femeii ca o urmare a regimului dotal, care poate aduce o situație precară soției în cazul unei coluziuni frauduloase între soț și adversari, s'a admis, dar chestiunea e controversată, că soția ar putea ataca hotărârea pe calea unei terțe opoziții. Majoritatea însă recunoaște că singura cale ce rămâne femeii în aceste cazuri, e aceea a separării de patrimoniu, când ar vedea că interesele dotei sunt periclitate ;

Văzând că s'au cerut și cheltueli și considerând și dispozițiunile art. 140 și 146 din Proced. civilă și 90 din Legea judecătorilor de pace ;

Pentru aceste motive, în virtutea legii, respinge, ca neregulată, etc.

Judecător (s) C. Orănescu.

Grefier (s) N. Ivașcu.

INFORMAȚIUNI

„Colecțiunea generală a Legilor României“ este titlul unei importante lucrări apărute acum, care conține Legile, convențiunile, aranjamentele, Decretele, regulamentele, deciziunile ministeriale din 1906, toate cu adnotări istorice și de concordanță, lucrate de d-l At. C. Kivu, consilier la Inalta Curte de casație și justiție, Dem. C. Bădulescu avocat, G. St. Bădulescu Prim-Grefier la Inalta Curte de casație, I. Ionescu-Dolj judecător de instrucție la Trib. Ilfov, G. D. Nedeleu, directorul afacerilor judiciare din Ministerul de justiție, Victor Rațiu, At. Ștefănescu-Galați și Const. Țunescu, avocați.

Această lucrare unică în țară la noi s'a tipărit într'un format mare ca Dalloz, pe hârtie velină, cuprinzând 800 pagine. Prețul 20 lei. Depozit la „Curierul Judiciar“, care servește la cerere orice cărți de drept, contra valoare, mandat, sau ramburs.

Anunțăm că s'a terminat de imprimat și pusă în vânzare REPERTORIUL GENERAL DE JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ A INALTEI CURȚI DE CASAȚIE întocmit de d-l avocat I. C. Barozzi.

Această mare și utilă lucrare a fost examinată de d-l Prim-presedinte al Inaltei Curți de casație care a încuviințat tipărirea. Volumul I cuprinde atât autorizația sa cât și prefața d-lui Ciru (Economu, Procurorul-general al Inaltei Curți de casație și Directorul ziarului nostru).

Prețul câtorpatru volume este de lei 60, broșate. Pentru cei ce doresc a le avea legate vor trimite în plus pentru legătura în pânză lei 8 ; cu piele la cotor lei 12, iar cu piele peste tot flexibilă lei 14.

Depozit la ziarul Curierul Judiciar, care le expediază la cerere, contra valoare, mandat poștal sau ramburs.

Peste câteva zile va apare o Nouă ediție a legi Timbrului, comentată și adnotată cu jurisprudență de d-l Corneliu Botez, Presedinte la Tribunalul Covurlui.

Rugăm stăruitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat poștal, direct la administrația ziarului Curierul Judiciar, București, sau să plătească la prezentare numai în mâna incasătorilor : I. RIVEANU, pentru provincie și I. ST. TUDOROIU, pentru capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registru cu matcă investite cu ștampila, CURIERUL JUDICIAR.